

Beste ECS-collega's,

Hierbij wil ik de volgende casus aanmelden voor bespreking in het ECS: *Vaststelling TASO II-aanvragen na steekproefcontrole*

Het gaat om (opnemen wat van toepassing is):

- verzoek aan het ECS om in te stemmen met het toepassen van de inherente afwijkingsbevoegdheid
- een vraag over de subsidievestiging/verantwoording

Beschrijving van de casus (s.v.p. toelichtende documentatie bijvoegen):

In de vaststelling van TASO II-aanvragen (o.b.v. steekproef) komen er gevallen voor waarin de daadwerkelijke doorlopende lasten niet overeenkomen met de doorlopende lasten die een aanvrager had verwacht, waardoor de bevoorschotte tegemoetkoming ofwel te hoog, ofwel te laag uitvalt. De behandeling van de steekproef loopt nog, maar tot nu toe gaat het om ongeveer 15% van de behandelde aanvragen. Op basis van de ervaringen tot nu toe gaat het hier vooral om verschuivingen in de doorlopende lasten die een aanvrager niet had kunnen voorzien, of waarbij aanvragers foutief hadden ingeschat of bepaalde kostenposten al dan niet worden meegerekend als doorlopende lasten.

Gezien de doelstelling van de regeling (financiële steun aan amateurverenigingen die door corona schade lijden) is het niet wenselijk om hier de consequentie aan te verbinden dat de *gehele* tegemoetkoming moet worden teruggevorderd, terwijl organisaties wel degelijk schade lijden. De regeling gaat echter wel uit van volledige terugvordering (art. 6). Daarom vragen we of in deze casus een beroep op de inherente afwijkingsmogelijkheid kan worden gedaan, zodat niet de hele tegemoetkoming, maar slechts het onterecht verleende deel daarvan wordt teruggevorderd.

In het bijgevoegde stroomschema (TASO\_TVVS Vaststelling werking.pdf) hebben we geprobeerd te vangen hoe we om willen gaan met de vaststelling van TASO-aanvragen die steekproefsgewijs nader zijn gecontroleerd (opmerking: waar 'schade > 8.000' staat, wordt eigenlijk '< 8.000' bedoeld, en waar '< 20.000' staat moet '> 20.000' zijn). Doel hierbij is om aanvragers waar mogelijk wel een tegemoetkoming te geven als zij hier volgens de regeling wel recht op zouden kunnen hebben, maar niet hoger dan het bedrag dat zij hebben aangevraagd (dit is budgettair onwenselijk) en niet hoger dan waar ze vanwege de feitelijke doorlopende lasten recht op hebben. Op deze manier beogen we waar mogelijk te voorkomen dat we aanvragen geheel moeten terugvorderen als er wel degelijk compensabele schade is ovgv de TASO. Kan het ECS akkoord gaan met deze werkwijze?

Ik wil het ECS nog de volgende specifieke vragen of aandachtspunten voorleggen:

Zie voorgaande kader.

De TASO II-regeling heeft een wat complexe structuur mede door de toevoeging van een tweede categorie aanvragers en het feit dat dit de eerste steunregeling voor corona is. Dat maakt de regeling complex voor de uitvoering, maar ook voor aanvragers. In de nieuwe rondes TASO (Q4 2020, Q1 & Q2 2021) is de bovenstaande problematiek al met de regeling zelf opgelost doordat is opgenomen dat de tegemoetkoming deels kan worden teruggevorderd.

Mijn eigen analyse daarbij is als volgt (toelichten).

n.v.t.